

DOPIŠ PRO TEBE

VY SE PTÁTE - MY ODPOVÍDÁME

1/80

BŮH NEBO NÁHODA?

K této otázce se můžeme přiblížit z různých hledisek. Zeptejme se např.: CO KDYBY BŮH NEBYL? DOKÁZALI BYCHOM PODLE DŮSLEDKU NEEEXISTENCE BOŽÍ ŽÍT?

Svět běží podle určitých zákonů. Ale co stojí na začátku tohoto světa, těchto zákonů? Bůh nebo náhoda? Je snad odpověď na tuto otázku zbytečná? Hlavně, že to dobře » klope «? Jenže – člověk nezapadá do přírodních zákonů dokonale – má svobodnou vůli – a musí žít podle odpovědi na otázku: Je středem a cílem mého života Bůh – nebo jsem jím já sám? Nehodí-li se mu žádná z těchto odpovědí, zbývá třetí možnost: drogy, alkohol, požívačný život, náruživá práce, povrchní lhostejnost šedého dne. Ale ruku na srdce – je tohleto řešení? Je vám snad sympatický a lákavý vzor člověka, který žije v rychlíku nebo bez vůle, osvobodit se, zapadá víc a víc do bezcílného života? Jak nesmyslný a slabý je tento život se ukáže při neštěstí, katastrofách, vykojení.

» HLASUJI PRO ŘEŠENÍ, ŽE SVĚT POVSTAL NÁHODOU! «

Řekni mi tedy, kdo stojí ve středu tohoto náhodného světa? Už sofisté v 5. stol. před Kristem odpovídali: ČLOVĚK JE MÍROU VŠECH VĚCÍ. Čili všechno se měří podle vztahu k člověku.

Člověk – tedy já. Jediný logický důsledek, absolutní sobectví. Budu se bezohledně snažit, abych byl šťastný. Pochopitelně tak, abych si nepohněval policii. Jestli mě obšťastňuje láska k druhým lidem – budu milovat druhé! Jsem odpovědný jen sám sobě – a protože mám strach z kriminálu, docela maličko i státu. Půjdu i přes mrtvoly, jen abych dosáhl toho, co považuji za své štěstí.

Někteří se pohorší. Nejsme sobci! Máme přece nemocnice, pečujeme o staré lidi, o opuštěné děti, přispíváme na třetí svět ... Ano – zbavuje nás to totiž výčitek svědomí, že jsme sobci. Dáváme sice něco svého, ale nedáváme nic sami ze sebe.

Není-li Bůh, plyne z toho logický závěr: ABSOLUTNÍ SOBECTVÍ. Člověk je středem všech věcí. Nejdůležitější ze všeho je člověk – to jsou hesla nevěry v Boha – ať je vyslovuje kdokoli!

MUSÍ BÝT NEVĚREC ZLÝ?

Vůbec ne! Jsou hnutí, která v Boha nevěří a přece mezi nimi existuje nesobecká láska, velká obětavost a snaha o hmotné dobro všech. Jak to vysvětlit?

Žijeme už dva tisíce let z duchovního bohatství křesťanství. Mnozí tento strom života v sobě porazili, ale kořeny se tak lehce zničit nedají. Z nich rostou nové větvičky, slabé, ale živé. I nelogické a nesmyslné názory mohou tedy nějakou dobu nést plody. Po čase však uhynou a nastoupí chladné sobectví.

Dostojevský kreslí psychologický portrét dokonalého nevěrce – nihilisty. Důsledkem jeho nevěry je sebevražda. Co kreslí Dostojevský na jednotlivci, dá se přenést na celé národy, na celé skupiny lidstva. Na » člověkostřednost « zahynulo Řecko i Řím.

JAK SE DOSTANU S BOHEM DO SPOJENÍ?

Kristus odpovídá: » *Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane! vejde do nebeského království, ale ten, KDO PLNÍ VŮLI MÉHO NEBESKÉHO OTCE.* « (Mt 7, 21). Bůh k nám mluví slovy Písma. Mluví také skrze stvoření, skrze události, které prožíváme nebo vidíme, skrze prostředí, ve kterém žijeme. Má vždycky pravdu, vždycky řídí všechno k dobrému – i utrpení, i to, co se nám zdá nespravedlivé, těžké, nesmyslné. Časem pochopíme, proč nás tak vede, ne-li zde, tedy za hranicemi času. Vždyť Kristovo utrpení, zdánlivá porážka a konec, prorazilo čas a rozlilo se po věčnosti, protože Ježíš byl Syn Boží. Odtud kane jeho utrpení do každé mše svaté – která je zpřítomnění, zvěčnění jeho Oběti – omývá naše hříchy ve svátosti pokání, posiluje nás k boji ve svátosti biřmování, dává sílu a radost ve svátosti manželství, a velké pověření být » druhým Kristem « ve svátosti kněžství. Doprovází nás v nemoci a stáří ve svátosti nemocných, žehná a světí. Můžeme ovšem roztáhnout nad hlavou deštník nevěry, vzdoru, odporu ... Ale jemný déšť Kristovy oběti hledá

v naší nevěře otvůrky a trhliny, stříká ze strany, z míst, která nevěrou » chránit « nemůžeme, protože člověk je od přirozenosti » tvor náboženský «.

VIDÍME-LI BOHA V PÍSMU SVATÉM,

ve stvoření, v tom, jak řídí náš život, máme po ruce klíč, jak Ho poznat, jak Ho prožívat. Je k tomu třeba pokory a tichosti, abychom zaslechli jeho hlas.

Ano – nejdříve věřit, že má pravdu – a uvidíte, že se brzo o tom přesvědčíte » na vlastní kůži «. » *Kdo je ochoten konat jeho (Boží) vůli, pozná, zdali to učení pochází od Boha, nebo zdali mluvím já sám ze sebe.* « (Jan 7, 17)

Tedy – vrhněme se slepě a s důvěrou do náručí Božího – a brzo uvidíme to, co nespatří nikdo, kdo nemá odvahu k živé víře!

DEVĚTADEVADESÁT SPRAVEDLIVÝCH

» *Říkám vám, že ... v nebi bude větší radost z jednoho hříšníka, který se napraví, než z 99 spravedlivých, kteří napravení nepotřebují.* « (Luk 15, 7)

S těmito slovy Kristovými se někteří zbožní lidé nemohou smířit. Cože! Copak ti spravedliví nemuseli zápasit? Neměli pokušení? Žili zbožně, obětovali se rodině, svému řeholnímu nebo kněžskému poslání, podporovali chudé, řídili se poctivě Kristovým vzorem – a teď vítají v nebi s jásotem lotříka, který žil všelijak, pil, milkoval se, byl nevěrný manželce, nestaral se o děti, dával špatný příklad ...?

Pro člověka, který zná dobře Kristovo učení a využívá všech pomůcek, které nám Kristus ve své Církvi zanechal – svátostí, modlitby, četby a rozjímání o jeho životě a slovech, není tak těžké dostat se přes bouřlivou řeku pokušení. Zná nástrahy zlého ducha a vyhne se jim už tím, že se pevně drží Krista za ruku a včas uhne, vidí-li, že by mohl spadnout z bezpečného mostu do hučících a vířících vod. I kdyby byl most rozviklaný, ruka Kristova je stále stejně pevná, protože Kristova ruka je ruka Syna Božího.

Jen to zkusme, denně se upřímně modlit, trochu rozjímat, přečíst si kousek dobré náboženské knihy, chodit měsíčně ke skutečně dobré svaté zpovědi s pečlivým zpytováním svědomí, hlubokou lítostí a pevným předsevzetím a hned poznáte, že máme pravdu.

Jsou však lidé, kteří buď s vírou nepřišli do styku – a je jich stále víc – nebo jim víru předložili její hlasatelé, kteří podle ní nežili, nebo sotva o víru zavádili – snad v dětství – či o víře slyšeli jen pomluvy a polopравdy, příliš brzo se zapletli do bahna sexu nebo měšťácké všednosti a lhostejnosti ... A najednou vidí, že existuje pravda, že existuje mír, který svět dát nemůže. Jak se dostat na druhou stranu? Most je vysoko, nikdo jim ruku nepodá nebo snad ani podat nemůže, a tak se náš hříšník snaží, aby se dostal na druhou stranu sám. Chvílemi se zalyká špinavou vodou svých navyklých hříchů, chvílemi si odpočine na náhodném balvanu, chvílemi ho ohrožují dravé ryby ... pokušení. Musí se probíjovat proudem. Z druhého břehu vidí jeho zápas. Sledují ho se zatajeným dechem. Dokáže to nebo ne? Nyní se potopil – už se zase vynořil, teď ho strašnou silou uchvátil proud veřejného mínění, je s ním konec, ztratil se v davu, je ztracen ... ale ne, překonal nebezpečí, nevzdal se, plove dál ... ano dokázal to!

Jde-li člověk po bezpečném mostě, nemůže čekat, že ho na druhé straně uvítá komise s vyznamenáním a s obdivem mu budou gratulovat. Ale chudáka, který byl – ne vždy vlastní vinou – mnohokrát v nebezpečí a nevzdal se, všichni obklopí, potřásají mu rukama a poklepávají na záda.

Bohu díky – dokázal to! Živý se dostal na druhou stranu. To je ten stý v 99. Dnes se ovšem zdá, že je poměr opačný, 99 zápasí a namáhá se ve vírech rozbouřené řeky – a jediný jde po mostě! Ale i na těch 99 čeká věnec vítězství, jestliže se nevzdají a zachytí se druhého břehu!

L. de W.

» SVOBODA VŮLE NEEEXISTUJE! «

Přímo to sice nikdo neříká, ale mluví se hodně o dědičných sklonech, o prostředí a konečně kdo může za to, že jsme taková, jací jsme. Žádná vina – žádný trest. Pak bychom ovšem měli odstranit všechny soudy. Vždyť každý dělá jen to, co dělat musí. Nemůže jinak. Osud. Proč ho za to trestat.

Jiné je to, když uděláme něco dobrého. Sami si poklepeme na rameno a chceme, aby nás lidé chválili. – Jen za zlé nechce nést nikdo odpovědnost!

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich